

név:..... iskola: ..... osztály: .....

KÉT HÉT EGY MESE

2019-2020

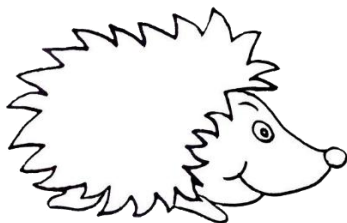
3.-4. osztály

2. forduló

Victoria Pătrașcu: Mesepörgettyű

A tollas sün meséje

Csíkszereda: Gutenberg Kiadó, 2018

1) Miért volt különleges a Tüskés família legkisebb süngyereke?

.....

.....

2) Hogyan kelt át Polumpió a folyón?

.....

.....

.....

.....

3) Melyik évszakban játszódik a mese?

.....

4) Melyik állat NEM szerepelt a mesében? Húzd át a nevét!

hód, sün, vaddisznó, fecske, borz, nyuszi,
mókus, bagoly, harkály, róka, holló

5) Kösd össze az összetartozó fogalmakat, neveket!

Túlparti iskola	telelő madarak
Tüskés Polumpió	sün
Diófa iskola	fecske
Robi	apró- és középtermetű állatok

6) Milyen tulajdonságokat mondott Uhujaha Polumpióra?

.....

.....

.....

7) Keresd meg a mesében ezt a mondatot és pótolj be a hiányzó szavakat!

„**Polumpio** fölemelte a kis ....., **kihúzogatta**
..... a fagyott tollakat, majd .....
helyükre ragasztotta .....tollait.”

8) Elolvastad a mesét, és válaszoltál sok kérdésre... Az utolsó feladat rajzolás!
A mi sünk mellé rajzolj egy olyan sünt, amilyennek te képzeled Polumpiót!

Következő (3.) feladatlap: 2019. december 2-án, hétfőn
A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

**Victoria Pătrașcu: Mesepörgettyű
öt tótágast állt mese
Csíkszereda: Gutenberg Kiadó, cop. 2018
Kürti Andrea rajzaival**

A tollas sün meséje

Valahol messze, túl az Óperencián, van egy kerek erdő. Ebben az erdőben, egy tölgyodúban olyan sün született, amilyent még nem látott a világ. Polumpiónak, a Tüskés família legkisebb ivadékanak tüske helyett tolla nőtt.

Szülei ugyanúgy óvták, gondozták, szerették, mint a többiek.

Telt-múlt az idő, a süni iskoláskorba cseperedett. Szülei aggodalommal gondoltak arra, hogyan állja meg helyét majd fiuk az új közösségben. De mit tehettek volna? Mondani viszont csak ennyit mondtak neki:

– Kisfiam, tavasz van, iskolába kell menned. Családunkban nagy hagyománya van a tanulásnak. Bátyáid a Túlparti Iskolába jártak, ott tanul az összes apró és középtermetű állat. Polumpió, tudod, te sünnel kissé különös vagy. Elképzelhető, hogy lesznek, aki kikacagnak vagy kicsúfolnak, amiért kissé másabb vagy a megszokottnál. De ne törődj velük, foglalkozz inkább a leckéiddel, igyekezz minél ügyesebben tanulni.

– Biztos vagyok benne, hogy találkozol bölcs állatokkal, akik az eszed, a lelked nézik majd, nem pedig a külsődet – sóhajtott a Tüskés mama.

– Fiam – folytatta Tüskés úr –, itt van pár falevél, költőpénznek. Ha odaértél, üzend meg a kakukkal, hogy megy sorod.

A tollas sün megölelte szüleit, eltette a faleveleket, letörölte szürkés tolláról apja és anyja könnyeit, aztán nekivágott az útnak.

Az iskolába vezető út az éneklő nyárfák mellett haladva a Tüskés család hangyaneveldéje fele kanyarodott, ahonnan a tiszt-

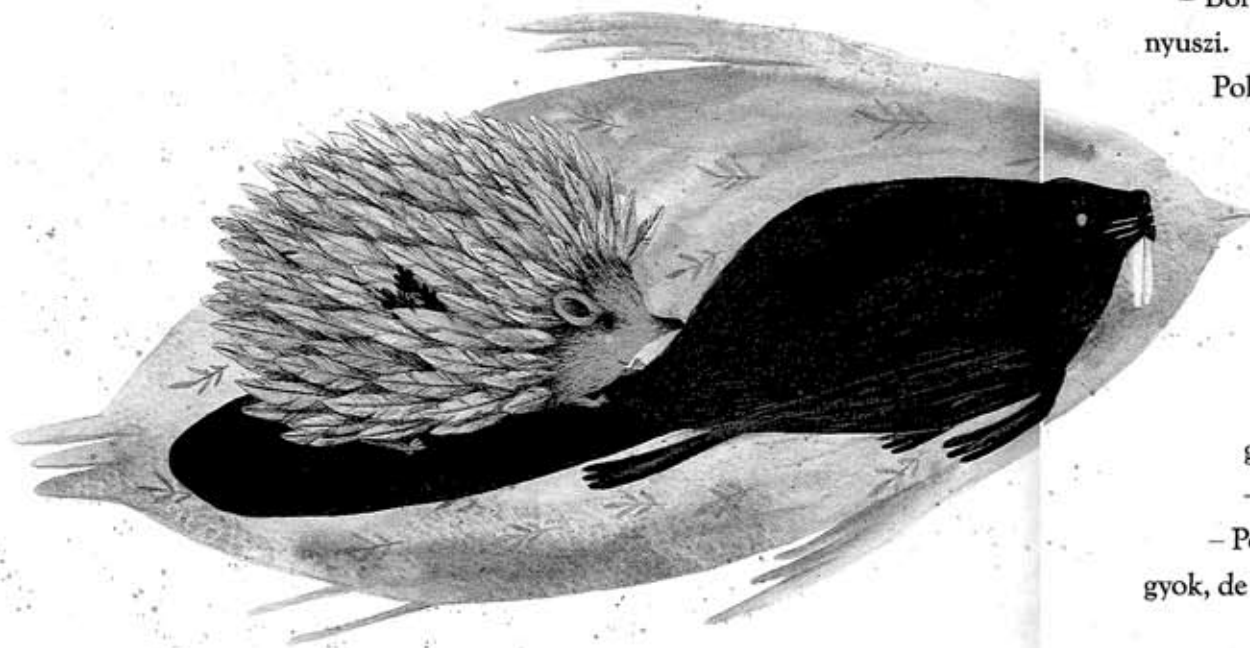
táson át a folyóhoz ereszkedett. Polumpió komótosan, dúdolvá mendegélt. Odább a fák között kéken-zölden kígyózott a folyó. A parton a sün tanácstalanul nézett körül. Hogyan kelhet át egy egyszerű tollas sün az irdatlan vízen? De mire igazán nekike-seredett volna, a közelben, egy farönk hátán, föltűnt egy hód.

– Jó napot, hód úr! – mondta a sün. – Segítene átkelni a folyón?

– Jó napot... jelenés! Átviszlek, csak előbb mondd meg nekem, miféle szerzet vagy. Ha az ábrázatodat nézem, sünnnek tűnsz. Ha a tollazatodat nézem, madárnak tűnsz. Nem tudom, jóféle, rosszféle vagy-e, és megharapsz-e vagy sem – mondta a hód, és odébb húzódott.

– Nem harapok, hód úr. Sün vagyok, csak tollas. Így születtem.

– Értem. Hová mész?

– A Túlparti Iskolába – felelt Polumpió, tollait fölborzolvá.

– Mit akarsz te ott tanulni? Van valami erősséged? Nem látom, hogy mire lennél jó... Nincsenek tüskéid, nem lehetsz törvívó, mint apád. Repülni tudsz?

– Nem – felelt szomorúan a sün –, nem tudok repülni, azzal telt a gyerekkorom, hogy repülni próbáltam.

– Nehéz idők várnak rád, te gyerek. Rossz annak, aki céltalanul születik bele a vakvilágba.

A sün tollai mögé húzódva egész úton hallgatott. A túlparton leszállt, megköszönte a hódnak az átkelést, és továbbállt.

A szűk, kanyargós ösvény mentén húzódó bokrokból minduntalan iskolába igyekvő kisállatok tűntek fel. Egy mókus meglátta, és nevetve incselkedett vele:

– Nini, micsoda tollkollekción! Mit keresel itt? Miért nem ültél otthon, amíg a tüskéd kinő? Menj vissza vedleni... hahaha!

– Borzos muki, fura muki! – kiáltott utána bokor alól egy nyuszi.

Polumpió a szemébe toluló könnyektől alig látta az ösvényt.

Alighogy a kapun belépett, mindenki rázendített. A nyuszi érkezett a hírrel, hogy valami félig sün, félig madár szerzet akar az iskolába beiratkozni. A többi állat szülei egymást túlharsogva követelték, hogy a visszataszító teremtményt ne engedjék gyerekeik közelébe. Borz kisasszony, az igazgatónő, alig győzte csitítani őket. Végül Polumpióhoz fordult:

– Ki vagy te, honnan származol?

– Polumpió vagyok, a Tüskés család legkisebb fia. Sün vagyok, de tollas.

– Kisfiam – mondta Borz kisasszony –, azt hiszem, rossz helyen jársz. A szüleid rossz helyre küldtek. Neked a Diófa Iskolában a helyed, az itt telelő madarak oda járnak.

A süni mondott volna valamit, de a szülők sötét tekintete belérekesztette a szót. Elindult hát visszafele.

– Vigyázz, nehogy a Vándormadarak Iskolájába menj! – kiáltott utána Borz kisasszony.

Polumpió úttalan utakon eljutott a Diófa Iskolába. Amikor belépett, zavart csend ereszkedett a csivitelő madarakra. A szülők azonnal kijelentették, hogy kiíratják gyermekük, ha ez itt ide fog járni.

A fakopács megkérdezte:

– Repülni tudsz?

– Nem – felelt Polumpió.

– Na, látod! Akkor nem lehetsz madár. Menj haza, gondolkodj el azon, mi vagy, a többit majd meglátjuk!

– Tollas süni vagyok. Más, mint a többi, de nem is jobb, nem is rosszabb! – kiáltotta a süni, és elrohant arra, amerre legsűrűbb volt a rengeteg.

Polumpió zokogva futott árkon-bokron át, vaktában, amerre a lába vitte. Még soha nem alázták meg ennyire, és soha nem volt még ennyire magányos. A poros, maszatos, könnyes, kétségbeesett süni egy fa gyökerénél húzta meg magát éjszakára. Teljesen magára maradt, otthonától távol, idegen helyen, egy árva segítő lélek nélkül. Az éji hideg elől egy odúba húzódott, ahol elaludt. A tavasz ellenére egészen hideg éjszaka volt, s reggelre az összes víztükröz befagyott. Polumpió elgémberedett tagokkal ébredt, teljesen átjárta a hideg. Kikászálódott az odúból, és elhatározta, hogy hazaindul. A folyónál halk csipogásra

lett figyelmes. Egy bokor aljában madárfióka hevert. Kis híja volt, hogy meg nem fagyott.

– Mit keresel itt, madárka? Hol vannak a szüleid? – kérdezte Polumpió.

– Robi vagyok, Fecskék fia. Most érkeztünk délről, de lemaradtam és eltévedtem. Itt ért az éjszaka, megfagyott a szárnyam. Itt halok meg, ebben az rengetegben.

– Egyáltalán nem, Robi. Ne csüggedj! Segítek rajtad – mondta a süni, és már tudta is, mi a dolga.

Polumpió fölemelte a kis fecskét, kihúzogatta szárnyából a fagyott tollakat, majd fenyőgyantával a helyükre ragasztotta saját tollait.

– Mintha skatulyából húztak volna ki – mondta büszkén az eredményt szemlélve. – Próbáld ki. Tudsz repülni?

Robi kitérte szárnyát, és körözött párat az erdő fölött.

– Hihetetlen! Fantasztikus! Repülök! Hogyan háláljam meg? Szegénykém, kopasz sündisznó lettél. Mihez kezdesz?

– Jó lesz nekem így. Amúgy sem volt jó a toll semmire. Neked legalább segít repülni. Én csak egy haszontalan süni vagyok.

– Ne beszélj így magadról! Nem igaz! Nélküled odavesztem volna. Köszönöm, Polumpió!

A fecske fölemelkedett, és nyílegyenesen az erdő felé repült. Polumpió érezte, ahogy átjárja a hideg. Tollak nélkül nehéz volt nem dideregni. Bevackolódott a levelek közé, és elaludt. Egyre erősödő morajra ébredt. Kisebb-nagyobb állatok álltak körülötte. Félelmében egy közeli fa törzséhez lapult.

– Ne félj – huhogott neki Uhujaha, a bagoly. – Nem bántunk. Azért jöttünk, hogy jótettedet megköszönjük és megháláljuk. Robi elmondta, mi történt. Azt hiszem, minden iskola ilyen bátor, jószívű gyerekre vágyik. Nem gondolod?

A madarak lesütött szemmel, szégyenkezve közeledtek, mindegyik egy tollat nyújtott át neki. Volt ott mindenféle árnyalat és mindenféle forma: szürke, fehér, fekete, tarka, keskeny és széles, hosszú és rövid. Polumpió csodálkozva nézte, hogyan gyarapodnak gerince mentén végig a tollak. Hamarosan színpompás süni lett belőle. Olyan, amelyet még senki sem látott. És egészen boldog süni is.

Valahonnan feltámadt a langyos tavaszi szél, és fölborzolta Polumpió tollazatát. A süni könnyedén a fák fölé emelkedett. A magasból új barátaira pillantva úgy érezte, az élet szép, és végül még értelme is van.